

Handwritten text in a cursive script, likely a form or document, with various lines of text and some red markings.

M11

3.Číslo

2017/18

DINH

Úvod

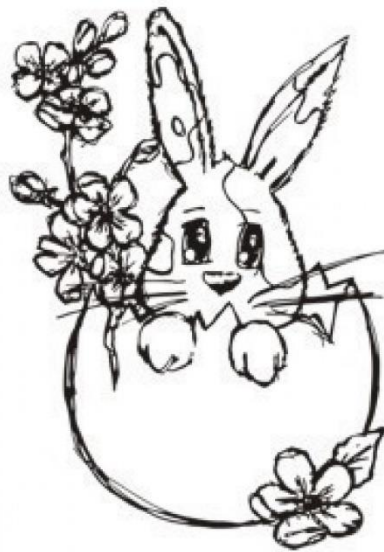
Milí čtenáři,

ačkoliv to venku stále tak nevypadá, začalo nám jaro a my se nemůžeme dočkat, až nás zahřeje sluníčko. O tom, jak to s prvním sluncem je, se píše v povídce O jarním sluníčku v naší M11!

Pokud Vás ještě nezastihla jarní únava, pojd'te si ji s námi přečíst spolu s dalšími zajímavými články a zábavou.

Přejeme Vám příjemné počtení a hlavně pohodovou jarní náladu.

Vaše redakční rada

Význam jmen

Lenka

Ženské křestní jméno Lenka nemá zcela jasný původ. Existuje několik teorií výkladu, které jméno spojují s různými jmény. Dle jedné z nich má být Lenka domácí zkráceninou jména Helena. Stejně jako toto původem řecké jméno by se pak překládalo jako „světlo“ či „pochodeň“.

Aleš

Aleš jako mužské jméno představuje staročeskou domácí podobu ruského jména Alexej. S jeho významem se také pojí. Obě jména čerpají z řeckého slova „alexein“ s významem „bránit“ přeneseně pak i „štit“, „záštita“ nebo „pomoc“. Obdobou jména je i Alexandr s významem „obránce mužů“.

Marcela

Ženské křestní jméno Marcela pochází z latiny, stejně tak i jeho mužský protějšek Marcel. Údajně bylo odvozeno z římského jména Marcus. Jméno se vyvinulo od římského boha války, nazývaný Mars. Přeneseně se tak vykládají jako „bojovník“, nebo „bojovnice“. V doslovném překladu jména Marcela znamená „zasvěcená bohu války“. Praktické jméno Marcela má v sobě nádech extravagance. Nese v sobě také bohatou historii a silný původ související s bojovností, bojovnou povahou a bojovným duchem.

Daniel

Mužské křestní jméno Daniel i jeho zkrácená verze Dan pocházejí z hebrejštiny. Jména vznikla (stejně jako ženské jméno Daniela) z hebrejské „Dániél“, které se dá přeložit jako „Bůh je můj soudce“. Bylo odvozeno ze slov „dán“ (soudit, soudce) a „él“ ve významu Bůh. Jméno Daniel zmiňuje i Starý zákon, jmenoval se tak velice nadaný židovský mladík. Jako moudrý muž se ostatně Daniel vyskytoval i v mnohé předžidovské literatuře.

Velikonoce

Patří mezi nejoblíbenější svátky ve velké části světa. Jsou to svátky jara, které oslavují probouzení přírody, její plodnost, naději a lásku. Zvyky a tradice se lišily vesnici od vesnice a dřív probíhaly během velikonočního období, které trvalo šest neděl. Jejich úkolem bylo zbavit se všeho starého, očistit domácnost i tělo od chorob, připravit se na znovuzrození přírody.

Modré pondělí – v kostelech se vyvěšovaly modré látky.

Šedivé úterý – hospodyňky vymetaly pavučiny a uklízely.

Škaredá (černá) středa – vymetaly se komíny a kdo se mračil, tak mu to zůstalo každou středu v roce, v tento den zradil Jidáš Ježíše.

Zelený čtvrtek – v tento den by se měla jíst zelená jídla (špenát, kopřivy, řeřicha apod.), aby byl člověk zdravý, zvony „odlétají do Říma“ a vesnicemi obcházejí až do soboty „klapači“, chlapi s řehtačkami a klapači.

Velký pátek – je dnem smutku, protože Ježíš byl vyslýchán, odsouzen a ukřižován. V některých městech se hrají pašijové hry. Podle starobylých pověr se v těchto dnech otvírala země s poklady, nesmělo se orat a kopat na poli, nepralo se prádlo.

Bílá sobota – den, kdy byl Ježíš ukládán do hrobu. Doma se bílilo, vařily a pekly se obřadní pokrmy, pekly se mazance a beránci, muži a chlapi pletli pomlázky, zdobila se vajíčka.

Velikonoční neděle (Boží hod velikonoční) je největším svátkem celého liturgického roku. Jedly se pokrmy posvěcené v kostele a každý, kdo do domácnosti přišel, musel být takovým jídlem obdarován.

Velikonoční (Červené) pondělí je dnes nejoblíbenějším dnem hlavně mužů.

V tento den se mělo darovat červené vejce a dívka měla být vyšlehána, aby byla celý rok zdravá.

Zvyky

Náboženství a symbol kříže

Některé velikonoční tradice jsou spjaty s křesťanským náboženstvím. Důležitý je symbol křesťanského kříže. Kristus byl ukřižován na Velký pátek a obětoval se za duše věřících křesťanů. Velikonoční neděle je největším křesťanským svátkem, v tento den Kristus vstal z mrtvých a přinesl naději a příslib nového života všem křesťanům.

Pro ateisty jsou Velikonoce zejména svátkem spojeným s příchodem jara, znovuzrození a probuzení přírody.

Vajíčka

Zdobení a barvení vajec je jedna z nejrozšířenějších velikonočních tradic. Vejce je symbolem jara, života, úrodnosti, plodnosti, vzkříšení a bezpečí.

Barvy

červená – barva krve, síla, oheň, láska, nový život

zelená – síla přírody, jaro, mládí

žlutá – symbolizuje slunce, světlo, obilí, med, bohatství a blahobyt

Pletení pomlázky

Pomlázka se plete na Bílou sobotu, z čerstvého vrbového proutí. Čerstvé vrbové proutky mají za úkol omladit a zkrášlit ženy a dívky. Pomlázka se zdobí barevnými pentlemi. Na pondělí si chlapci připraví pomlázku a velikonoční říkanku a jdou koledovat. Za vymrskání, které má ženám přinést omlazení a krásu, dostanou barevné vejce.

Velikonoční zajíček

Tradice převzatá z Německa. Zajíček v noci roznáší velikonoční vajíčka, která děti ráno sbírají.

Velikonoční pokrmy

- velikonoční beránek, mazance, jidáše, vajíčka

Pohyblivé datum Velikonoc

Velikonoce se slaví v rozmezí od 22. března do 25. dubna, první neděli po prvním jarním úplňku.

*Aneta
Pokladníková 8.B*

O JARNÍM SLUNÍČKU

Do vsi přišlo jaro. Maminka dělala jarní úklid a děti běhaly kolem. Všechno by bylo v pořádku, až na to, že tomu jaru něco důležitého chybělo. Sluníčko! Obloha modrá, mráčků, že bys je na jedné ruce spočítal, ale sluníčko nikde.

V jednom domě žil švec se svojí ženou a pěti dětmi. Také švecovic děti od samého rána dováděly venku a v poledne u oběda vyprávěly, že vůbec nikde nevidí sluníčko. Ptali se, jak je to možné. Tatínek nevěděl, zato maminka řekla: „Sluníčko zaspalo. Každým rokem ho budí ptačí zpěv. Jestli se jich z teplých krajů vrátilo málo, jejich zpívání je slabé a sluníčko jej neslyší.“ Děti mámu pozorně vyslechly a pak vymyslely plán, jak ptáčkům pomohou. Vyšly před chalupu. První spustila nejstarší Andulka. Sluníčko nikde. K Andulce se přidal Ondra. Oba zpívali pěkně, ale sluníčko pořád nic. K Andulce a Ondrovi se připojila Verunka. K Verunce Martinka. Stále to nebylo platné. Sluníčko ne a ne se probudit. Ještě zbýval poslední, nejmladší Pepík. Už už se nadechoval, ale ostatní jej zadrželi: „Pepíčku, prosím, nezpívej! Vždyť to neumíš!“ Měli pravdu. Pepíček zpíval tuze falešně. Přesto nevyslyšel prosby sourozenců. Zvedl zrak k obloze a spustil: „Jaro, jaro už je tu...“ Povím Vám, to byla hrůza! Andulce naskočila husí kůže. Ondra, Verunka i Martinka si zacpávali uši, aby to falešné zpívání raději vůbec neslyšeli. Ale Pepíček zpíval dál. Když dozpíval první sloku, jakoby se za lesem něco zachvělo. Když dozpíval druhou sloku, jakoby se zachvělo i nebe. A když začínal třetí sloku, kde se vzalo, tu se vzalo, vysvitlo jim nad hlavou sluníčko a volalo: „Ty tam dole, hned toho nechej! Hrůza! Tady se nedá spát!“

Děti s Pepíkem se rozesmály. Pak sluníčko přivítaly a pod zlatou oblohou dováděly až do večera. Usínalo se jim dobře, protože věděly, že kdyby náhodou ráno sluníčko zaspalo, Pepíček mu rád zazpívá.

*Tereza Peterková, Tereza
Musílová 8.A*

Ohlédnutí za Vánocemi

Na následujících řádcích se na chvíli vrátíme k Vánocům, tyto dva příspěvky nám do redakce dorazily bohužel pozdě, ale byly natolik dobré, že se o ně chceme s Vámi podělit

Vánoce z pohledu lineckého prasátka

Ze stříbrné krabičky se sype bílý prášek, je bílý jako sníh, ale není tak studený. Rozhlížím se po pokoji a odhazuji si ze svého marmeládového očka cukr.

Když se mi to konečně podaří, pozorně si prohlédnu prostředí, ve kterém se nacházím. Všude okolo je mnoho světla a barevných světýlek. Chvíli mi trvá, než si zvyknu na všechn ten jas. Párkrát zamrkám a znovu začnu prozkoumávat okolí a místo, kde vlastně ležím. Jsem na pocukrovaném skleněném tácu a okolo mě je spousta dalších lineckých zvířátek, dva ježci, čtyři krocani, ba dokonce i jedna kočka. Všechna zvířátka se také rozhlíží po pokoji a něco si mezi sebou štěbetají.

Odtrhnu od nich oči a podívám se do prostoru. Kousek ode mě stojí velký, zelený, umělý stromeček, který je ověšen zlatými baňkami a chlupatými řetězy stejné barvy. Vypadá to, že mu jeho lesklý oblek vyhovuje, neboť se spokojeně usmívá. Jeho velká, zlatá špička se div nezlomí, jak je blízko stropu. Stromečku to však přesto nečiní žádné starosti, protože se stále spokojeně usmívá a pobjíkává všemi barvami.

Když odtrhnu zrak od té blýskavé nádhery, padne mi pohled na hrající televizi, ve které se zrovna vydává Popelka na ples. Televize je podle všeho neodmyslitelnou součástí Vánoc.

Najednou moji pozornost upoutá nasládlá vůně. Není to však vůně moje nebo mých cukrových přátel. Je to vůně plná Vánoční atmosféry, která pohltila celý dům. Vůně skořice se linula od malé svíčky, která vesele plápolala na červeném svícnu. Nebyla tam však jen jedna svíčka, ale dvě...ne počkat, možná tři, čtyři! Ano, čtyři plápolající plamínky svíček odhalily velké tajemství.

Dnešní den je ten, na který čekají děti z celého světa. Den, na který se všichni tak připravovali. Je to *ten* den, kdy se Ježíšek narodil a právě v tento den naděluje všem nedočkavým dětem dárečky.

Venku za okny padá sníh a mráz kreslí po oknech ledové obrázky. To je ten den...Jmelí u dveří se houpe do rytmu vánočních koled. To je ten den...Na

hvězdami pokryté obloze právě proletěla kometa. To je ten den... Den vánoční, kterému nikdo neřekne jinak než Štědrý den...

Tereza Suchá, 9. A

Pohled na Vánoce z pohledu baňky

Ahoj, jmenuji se Šimon. Jsem vánoční baňka. Mám modrou barvu. Jsem trochu větší a postříbřená baňka. Chtěl bych Vám ukázat jiný pohled na Vánoce.

Každý rok, přesně 23. prosince, mě vyndají z temné, zatuchlé skříně a já zase vidím konečně po roce denní světlo. Je to jako vylézt z kinosálu zpět ven. Postaví nás doprostřed velké, hezky nazdobené předsíně, až nás všechny vyndají z té temné skříně do předsíně. Poté nás všechny přesunou do nazdobeného, prostorného obývacího pokoje, kde u okna stojí, ještě stále holý stromeček. Lidé nás začnou vytahovat z našich nepohodlných domů a zdobit námi vánoční stromeček. Po roce zase vidím všechny své kamarády, ale také ty, co nemám moc v oblibě. Jsou to většinou baňky, které si o sobě myslí, že jsou něco víc než my. Většinou mě a pár mých kamarádů pověsí vedle sebe. Každý rok při této události zemře spoustu mých kamarádů. Zradí je háček nebo je upustí člověk. Letos mi to opět vyšlo, takže se nebojím, že by mě zradil, protože jsem dostal nový. Ale když nový háček je možnost, že ten už minulého roku je už zrezlý a neudrží vás, tak spadnete do strašidelného, temného místa plného bolesti, které lidé nazývají „podlaha“. Lidé nás věší do různých výšek a míst. Pokaždé je úplně na vrcholku hvězda. Nevím proč, ale díky této pozici je ze všech nejvíce pyšná. Až nás všechny pověsí, tak se nám naskytne úžasný výhled na krásně nazdobený a uklizený obývací pokoj, protože jsme s mým nejlepším kamarádem až úplně nahoře. Vidíme andělíčky na poličkách a hezky nazdobený stůl s cukrovím. Lidé si sednou k televizi a jí cukroví. Další den si rozbálí dárky se svými blízkými a poté jdou spát.

A takhle nějak vypadá pohled na Vánoce z našeho úhlu. Vánoce mám rád a těším zase na další rok.

Šimon Molák, 9. A

Stalo se to minulý týden

Stalo se to minulý týden... Pamatuji si to, jako by to bylo včera a to je co říct, protože paměť není mojí silnou stránkou. Stalo se to někdy okolo deváté hodiny.

Byl krásný páteční večer, rodiče odjeli na víkend na chalupu a já měla celý dům jen pro sebe. Užívala jsem si ten přenádherný klid, který maminka nerušila svými připomínkami ohledně pořádku, když v tu ránu... Zaslýchla jsem u vchodových dveří podivný zvuk. Bylo to, jakoby někdo škrábal na dveře a chtěl se dostat dovnitř. Polila mě nepříjemná horkost a já dostala strach. Zhluboka jsem se nadechla a raději zůstala sedět na sedačce. „Jistě to brzy přestane,“ ujišťovala jsem se. Zvuk ale nepřestával a co víc, škrábání dodávalo na síle a naléhavosti. Strachy jsem se trochu rozklepala a rozechvěle vstala ze sedačky. Co nejtíšeji jsem se vydala ke dveřím a snažila se stále rozeznat, co by ten zvuk mohlo vydávat. Nahlédla jsem kukátkem ven a spatřila... nic. Jen velký prázdný prostor za dveřmi. Jediné, co mi přišlo trochu zvláštní, byla mlha. Rozsáhlá a děsivá mlha, která se táhla přes celou naši zahradu. Zvuk však neustával, ačkoliv za dveřmi nikdo nebyl. Zhluboka jsem se nadechla, a než jsem si stačila cokoliv promyslet, otevřela jsem dveře! Na prahu leželo malé šedé kotě, které neustále škrábalo tlapičkou na bíle natřené vchodové dveře. Oddechla jsem si a opřela se o rám dveří. Koťátko mě sledovalo svými jasnými černými očima a já na něj též zcela ohromeně zírala. Dřív než jsem stačila kotě odehnat, samo se zvedlo a majestátně odešlo do předsíně...

Od té doby mám nového kamaráda Maxíka. Sám přišel a už neodešel.

Tereza Suchá, 9. A

Místo, kde bych chtěla(a) žít...

Chtěla bych žít na špičce krásné Itálie ve slunné Kalábrii. Na vrcholcích skalnatých útesů nad plážemi Costa degli Dei. V uličce uzoučké jako chodba domu, ve které se balkony takřka dotýkají. Tam stojí domeček s cihlami oranžovými jako zapadající slunce. Menší lampička nad vchodovými dveřmi osvětlovala tmavou uličku svým jemným hravým světlem. Ke dveřím vedly trošičku prošlapané žulové schody s narezlým zábradlím. Avšak nejvíce zaujmou okna. Ne samotná okna, ale okenice, které zářily do okolí. Měly překrásnou azurovou barvu. Jako by malíř vzal štětec a namočil ho do moře omývající plážičky pod útesy. Část baráčku objímal rozrostlý břečťan. Z každého okna vykukovaly truhlíky s exotickými květinami. Když se vejde do domu, hned vletí do nosu oříšková vůně tavného dřeva, ze kterého byly vystavěny podpůrné trámy držící strop. Velkou část přízemí zabírala vkusná kuchyně s tyrkysovým vybavením. Na kuchyň navazuje obývací pokoj s malým gaučem žlutým jako polední slunce. Kousek od obývacího pokoje se linou strmé uzoučké schody do druhého patra. Patro se skládá z malinké ložničky, větší pracovny a koupelny se záchodem. V mé útulné ložnici stojí v rohu velká postel se sněhovým povlečením. Šedé záclony hravě tancovaly kolem otevřených dveří na velký balkon se skleněným zábradlím tonoucí se ve svitu měsíce jako diamant. V pracovně přebývá ručně vyřezávaný psací stůl z piniového dřeva. Těsně se k němu krčí menší žluté křesílko. V koupelně je menší, ale hluboká vana. U zdi stojí bílý ošoupaný nábytek s mohutným zrcadlem. Domeček hladí každého po tváři, jen ho spatří.

Monika Větršíšková, 9. B

Moje smyšlené místo by mělo být někde v teplých krajích. Někde hodně vzdálené od lidí. Nejlépe v pekle. Ale ne jako hříšník, ale jako personál. V pekle je krásné teplíčko i bez sluníčka. Všechno je tu krásně rudé jako růže. Občas nějaký do ruda zbarvený plamínek. Za rohem se občas mračí nějaký kotlík s hříšníkem, ale to mi náladu nezkaží. Všude se válí uhlí černé jako duše některých lidí. Obyvatelé jsou velice milí a chlupatí jako plyšová medvídci. Občas kolem vás prolétne nějaká kvílející duše. Potoky do azurova zbarveného magmatu se táhnou přes celou pekelnou krajinu. Mýt se taky moc často nemusím, protože stejně bych stále vypadal jako ostravský horník. Ale to je vše jen představivost, zatím musím tvrdnout v hořké realitě.

Max Vlášák 9. B

Fobie

Fobie (z řeckého slova fobos) je občas i panický strach z objektů, lidí či situací, které jsou pro většinu lidí přirozené. Někdy může tuto fobii vyvolat i pouhé pomyšlení na objekt, nebo situaci. Vznik fóbií může být různý, ať už trauma z dětství, nezáměrné rodičů, nebo už přímo vrozená úzkostnost.

Coulrofobie

Coulrofobie je přehnaný, až panický strach z klaunů. Trpí jí většinou děti, ale není tomu tak vždy. Strach získávají většinou z osobní zkušenosti. Lidé trpící touto fóbií většinou děsí zvýrazněné, či „zvětšené“ obličejové rysy.

Klaustrofobie

Klaustrofobie je strach z uzavřených prostor. Lidé trpící touto chorobou nejvíce děsí místa, jako například letadla, výtahy vlaky. Příznaky mohou být buď nejistota v daném prostředí, až po silné záchvaty. Trpí jí asi 5% světové populace. Opakem Klaustrofobie je **agorafobie** – strach z otevřených, ale hlavně veřejných prostor.

Mysofobie

Mysofobie je chorobný strach ze špíny a nečistot.

Hexakosioihexekontahexafobie

Je strach z čísla 666. Číslo označuje datum 6. 6. 2006, což mělo být údajné datum vtělení d'ábla. Podobná fobie je **triskaidekafobie**, chorobný strach z čísla 13.

Spektrofobie

Spektrofobie je strach ze zrcadel.

Nomofobie

Nomofobie je strach ze ztráty, nebo snad i zničení mobilního telefonu. Je to složenina ze slov **No Mobile Phone**.

Hypegiafobie

Hypegiafobie je strach ze zodpovědnosti.

Xenofobie

Xenofobie je strach z cizinců.

Tafefobie

Tafefobie je strach z pohřbení zaživa. Je o ní dokonce kniha od Edgara Allana Poea, předčasný pohřeb.

Anna Weisserová 8.A

POKÉMON GO aneb Pokémoni hýbou světem, hraje snad už každý. Já jsem tomu také propadl, hraji a chodím ;-)

Pokračujeme dalšími novinkami.

Nová pravidla fungování v tělocvičnách:

dříve se do tělocvičny mohlo dát 10 pokémonů. Bylo těžší tuto tělocvičnu vybojovat, protože tam byli velmi silní Pokémoni. Po boji vypadl vždy nejslabší Pokémon. Po změně, v tělocvičnách už může být Pokémonů jen 6, ale zato se dá lépe vybojovat. Po boji vypadává ten, který šel do tělocvičny první. Získat se může maximálně 50 poképeněz za den.

Nájezdy (nebo rejdy, z angl. Raid)

Nad tělocvičnou se jednou za čas objeví vejce, které za hodinu pukne a vylíhne se nějaký Pokémon. Pokémona z rejdu si můžete vybojovat a následně i chytit, ale není to tak snadné. Podle náročnosti souboje mohou být rejdy jedničkové (označené jednou hlavičkou) až pětkové (pět hlaviček). Najednou může bojovat jeden až 20 hráčů. Na souboj s legendárním Pokémonem (pětkový rejd) musí být hráčů více než např. na Magikarpa (jedničkový rejd). Je důležitá spolupráce mezi hráči.

Jedničkový rejd - např. Magikarp,
dvojkový rejd - např. Exeggutor,
trojkový rejd - např. Vaporeon,
čtyřkový rejd - např. Tyranitar
a pětkový rejd - např. Lugia

Na legendárních rejdech, tedy jedny z prvních, jsem byl také a bylo nás dohromady i přes 50 hráčů. Chodili jsme a jezdili šalinami po Brně asi 4 hodiny. Hledali jsme legendární Pokémony a když jsme přijeli k tělocvičně, kde byl legendární Pokémon, rozdělili jsme se na skupiny dle týmu červený, modrý, žlutý a každá skupina bojovala zvlášť. Až ho porazila, tak teprve potom si ho mohl každý za odměnu zkusit chytit, ale šlo to velmi těžko. Velká sranda byla, když se všech 50 lidí nacpalo do jedné šaliny a přitom všichni drželi mobily a v průběhu jízdy ještě chytali Pokémony a vybírali pokéstopy.

Halloween

Na Halloween byla akce, která otevřela novou řadu pokémonů, ale jen duších typů. Zatím jich vypustili jen 5:

Duskull z něj vývoj Dusclops
Shuppet z něj vývoj Banette a
Sableye.

Novinkou jsou také zářící (shiny) Pokémoni. Zatím se objevovali jen Pikachu, Magikarp, Duskull, Sableye a Shuppet. Mně se podařilo chytit shiny Duskulla a Sableye.

Pikachu mají různé čepičky při různých akcích. Např. o Vánocích měl vánoční čepičku a na narozeniny, narozeninovou čepičku, na oslavu dne vzniku Pokémonů, Ashovu (čti Ešovu) kšiltovku. Na Halloween měl čarodějnickou čepičku.

Nová série

Už tu máme další Pokémony z nové 3. série z oblasti "Hoenn", hurááá a už se to zase hemží voláním " Mááám nového!".

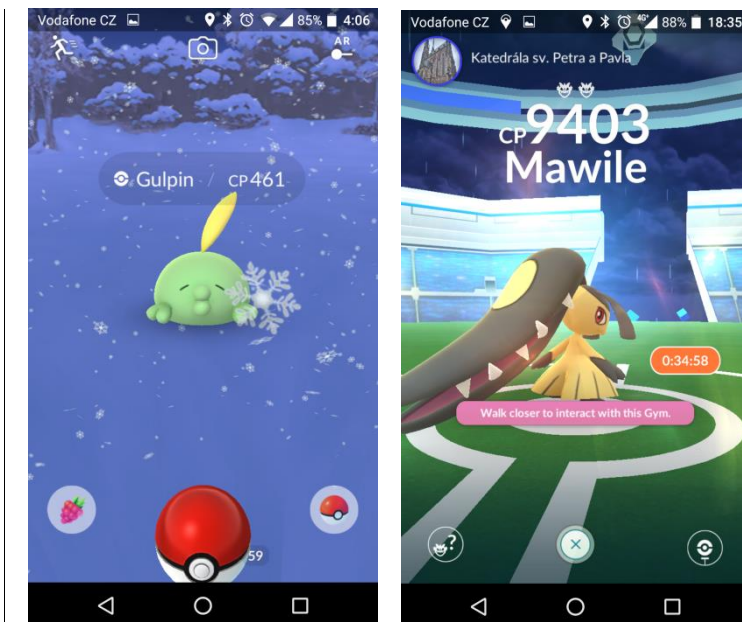
Nakonec další novinka je "počasí", ano čtete dobře. Počasí, jaké je venku v reálném světě, se ukazuje (přibližně) i ve vašem světě Pokémonů. Poznáte to tak, že v pravém dolním rohu bude zobrazený symbol počasí, např. sluníčko, deštník, mrak, drak, či sněhulák.

Jak to funguje?

Když je Slunečno, více se objevují Pokémoni listoví, zemní a ohniví.

Zajímavější a efektní je, když sněží. Opravdu padají vločky všude, kde chodíte, a když chytáte Pokémona, kolem něj poletují vločky různé velikosti. V pravém dolním rohu se objeví sněhulák a více se objevují ledoví a oceloví Pokémoni. Pokud se objeví papírový dráček, tak fouká vítr a objevují se více létající, dračí a psychičtí Pokémoni.

A nejen to. Počasí také ovlivňuje sílu útoku při souboji.

Stephen Hawking

Stephen William Hawking byl britský teoretický fyzik a jeden z nejznámějších vědců vůbec. Významně přispěl k různým oborům kosmologie a kvantové gravitace. V letech 1979 až 2009 zastával post lukasiánského (=označení nositele profesorského titulu v Cambridgi) profesora na Universitě v Cambridgi. Popsal příkladně tepelné záření černých děr (Hawkingovo záření).

Počet jeho vědeckých publikací se blíží ke dvou stům. Ačkoli jsou vědecky odborná díla, jsou částečně i populárně naučné, takže srozumitelné i pro méně zasvěcené čtenáře. Jako příklad lze uvést jeho Stručnou Historii Času nebo Vesmír v Kostce, což jsou nejčtenější knihy na světě vůbec.

Už na počátku jeho studia se začala projevovat nemoc jménem amyotrofická laterální skleróza, která způsobuje postupné ochrnutí těla. Když mu bylo 21 let, doktoři mu nedávali víc než dva roky života, nicméně i přes pochyby se dožil 76 let a umřel teprve nedávno a to 14. března 2018.

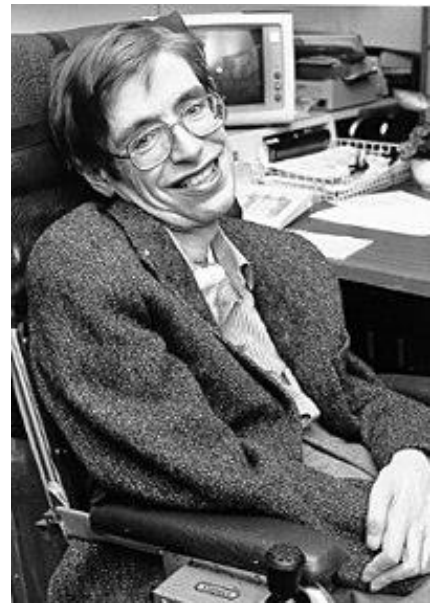
Díky jeho zálibě v sarkasmu a ironii si zahrál například v seriálu Star Trek, ve Simpsonech, ve Futuramě nebo Teorii velkého třesku. V roce 2014 byl o Hawkingovi natočen životopisný film s názvem Teorie Všeho (hodnocení ČSFD 80%).

Za svoji vědeckou „kariéru“ dostal řadu ocenění:

- 1975: Eddingtonova medaile
- 1976: Hughesova Medaile, udělována Královskou společností
- 1985: Gold Medal of the Royal Astronomical Society
- 1986: člen Papežské Akademie Věd
- 1988: Wolfova cena za fyziku
- 1989: Prince of Asturias Awards
- 1989: Řád Společníků Cti
- 1999: Julius Edgar Lillienferd Price

Stephen Hawking byl bezpochyby jedním z největších vědců všech dob, kterého můžeme směle přirovnat k velkým vědcům, jak byl třeba Albert Einstein.

Interview s panem učitelem Ondřejem Nakládalem

Otázka: Chtěl byste mít děti?

RE: Někdy ano.

Otázka: Co je Vaše nejoblíbenější jídlo?

RE: Čína.

Otázka: Máte sourozence?

RE: Ano, mám.

Otázka: Byla Vaše práce vysněná?

RE: Ano, byla.

Otázka: Děláte nějaký sport?

RE: Chodím na procházky.

Otázka: Co Vás štve na této škole?

RE: Že je daleko.

Otázka: Kterou třídu máte nejraději?

RE: Nejraději mám 6. A

Otázka: Kdybyste si mohl koupit cokoli. Co by to bylo?

RE: Nějakou vilu.

Otázka: Jste rád na této škole?

RE: Ano, jsem.

Otázka: Učil jste se někdy na jiné škole?

RE: Ano, učil.

VTIPY

1. PEPÍČEK PŘIJDE K DOKTOROVI A ŘÍKA MU: PANE DOKTORE, DÁTE MI PROSÍM NOVÝ ZADEK

PAN DOKTOR SE HO PTÁ: A PROČ?

PEPÍČEK: TEN MŮJ UŽ PRASKL

DOKTOR: KOLIKRÁT TI MÁM ŘÍKAT, ŽE NEPRASKL, TU ŠKVÍRU MÁ KAŽDÝ ZADEK!

2. PEPÍČKU TYS ROZBIL VŠECHNY DÁRKY, KTERÉ TI DAL TATÍNEK?

NE, JEDEN ZŮSTAL

A KTERÝ?

KLADÍVKO!

3. PEPÍČEK DOSTAL VE ŠKOLE ZA ÚKOL VYSKLOŇOVAT SLOVO HOUSKA.

KDO, CO: HOUSKA

S KÝM, ČÍM: SE SALÁMEM

KOMU, ČEMU: MNĚ!

4. PŘIJDE PEPÍČEK DO ZVERIMEXU A PTÁ SE PRODAČKY: PVOSÍM MÁTE VYDVU?

PRODAVAČKA: AHA TY ASI MYSLÍŠ VYDRU. TAK DADY JI MÁŠ.

PEPÍČEK JDE S VYDROU V SÁČKU A POTKAJÍ HO DVA POLICAJTI A TI SE HO PTAJÍ: CO TO TADY TAK SMRDÍ?

A PEPÍČEK ODPOVÍ: VYDVA!

5. PANÍ UČITELKA SE PŘI MATEMATICE PTÁ PEPÍČKA: KDYŽ TI DÁ MAMINKA JEDNU ŽVÝKAČKU A TATÍNEK DVĚ TAK CO BUDEŠ MÍT?

PEPÍČEK: SVĚŽÍ DECH

6. PEPÍČEK PŘIJDE DOMŮ A ŘEKNE: MAMI PŘEDSTAV SI, ŽE JSEM DOSTAL TŘI JEDNIČKY

NO TO JSI AŽ ŠIKOVNÝ!

ALE MÁŠ SI TO JEN PŘEDSTAVIT!

7. MALÝ PEPÍČEK PŘIJDE DOMŮ ZE ŠKOLY:

MÁMA: AHOJ PEPÍČKU, TAK CO, JAK SE TI LÍBILO PRVNÍ DEN VE ŠKOLE?

PEPÍČEK: PRVNÍ? TO MI CHCEŠ JAKO ŘÍCT, ŽE TAM PUJDU ZNOVU?!

8. MAMINKA: PEPÍČKU PROČ TOLIK BREČÍŠ?

PEPÍČEK: ZDÁLO SE MI, ŽE ZHOŘELA ŠKOLA.

MAMINKA: UKLIDNI SE, PEPÍČKU, BYL TO JEN SEN.

PEPÍČEK: A PROČ SI ASI MYSLÍŠ, ŽE BREČÍM?

9. PEPÍČEK ŘÍKÁ FRANTOVI: VÍŠ JAKÝ JE ROZDÍL MEZI DORTEM A PŘÍŠEROU?

FRANTA: NE

A PEPÍČEK: TAK TEBE BYCH NA NAKUPY NIKDY NEPOSLAL!

10. PEPÍČEK VIDÍ BABIČKU, JAK JEDE NA KOLE A PTÁ SE: BABI KAM JEDEŠ?

BABIČKA: NA HŘBITOV

PEPÍČEK: A KDO PŘIVEZE SPÁTKY KOLO?

11. PEPÍČEK ŘÍKÁ SVÉMU UČITELI: NECHI VÁS NĚJAK STRAŠIT, ALE TATÍNEK ŘÍKAL, ŽE KDYŽ NEBUDU NOSIT DOBRÉ ZNÁMKY, TAK NĚKDO DOSTANE VÝPRASK.

12. PANÍ UČITELKA SE PTÁ PEPÍČKA: PEPÍČKU JAKÝCH DESET ZVÍŘÁTEK JE V AFRICE?

PEPÍČEK: JEDEN SLON A DEVĚT ŽIRAF.

Vtipy 2

1)Přijde Pepíček ze školy a říká mamince:

„Dnes jsem se jako jediný ze třídy přihlásil!“

„No to je pěkné, a na co se paní učitelka ptala?“

„Kdo rozbil okno ne chodbě!“

2) Telefonát do školy:

„Dobrý den pane učiteli. Omluvte prosím dnes Honzu z vyučování. Nemůže přijít do školy, velmi prochladl.“

„V pořádku. A kdo volá?“

„Můj otec.“

3) Pepíček dostane od tety krásné autíčko a maminka mu připomíná: „Co se říká?“

„Nevím.“

„Co říkám tatínkovi, když přinese výplatu?“

„Neříkej, že je to všechno.“

4) Několikrát jsem ho vyzval, aby zastavil, ale on padal z okna dál.

5) Pracuje pokrývač linolea v jednom větším domě. Pokrývá podlahu vstupní haly.

Když práci po několika hodinách dokončí, chce si po dobře odvedené práci zapálit, ale ne a ne najít cigarety.

Najednou uvidí uprostřed místnosti na linu malou vybouleninku.

Říká si: „Přece to nebudu kvůli cigaretám celý předělávat...“ A tak vezme kladivo, zatluče vybouleninku a vše je, jak má být.

Po chvíli přijde majitelka domu, zaplatí, pochválí mu práci a povídá: „Jo, v obýváku na televizi jste si zapomněl cigarety. A neviděl jste někde našeho křečka?“

6) Vejde turista v San Franciscu do obchodu se zvířaty a prohlíží si opice.

Vtom vejde jiný zákazník, jde rovnou k prodáváči a říká: „Prosím jednu opici typu C++.“

Prodáváč mu ji podá, chlap zaplatí 5000 dolarů a odejde.

Překvapený turista se ptá: „Prosím vás, co to bylo za opici, že byla tak drahá?“

„No, víte, ona dokáže programovat v C++, bez chyb, efektivně, úhledný kód.“

Velmi dobrá investice.“

„A tamty opice?“

„Ty stojí 10 000 dolarů, ale umí programovat v C++, v Javě a v PHP.“

„Proboha, a tam máte opici za 50 000! Co dokáže ta?“

„No, abych řekl pravdu, ještě jsem ji neviděl nic dělat, ale ostatní opice ji oslovují „project manager.“

8) Dva právníci šli na večeři. Poručili si každý kávu a vytáhli sendviče.

Přiběhla servírka a povídá: "Pánové, tady nesmíte konzumovat vlastní potraviny!"

Oba právníci se na sebe jen podívali, pokrčili rameny a vyměnili si sendviče.

9) Při poklesu produktivity práce na nulu projeví se totální nedostatek

kruhového pečiva, působícího obezitu obyvatelstva.

Bez práce nejsou koláče.

10) V narvaném fotbalovém hledišti v Anglii je mezi dvěma chlapý volné sedadlo. Jednou z nich to nedá a povídá tomu druhému: „Tak to teda nechápu, že si někdo může koupit lístek, a nepřijít.“

„Víte, ten lístek jsem koupil před čtrnácti dny pro manželku, jenže ona mezitím zemřela.“

„Oh, promiňte, je mi líto. Proč jste ale nevzal někoho ze známých nebo z rodiny?“

„Všichni jsou na pohřbu.“

David Ngo, 6. C